

щоночі між грудьми твоїми завмирає літо
коли мені їх дотикатись стало вже запізно
щоночі вітер ходить в довгих чоботах огню
хтось палицею час вистукує по пам'яті
щоніч безсоння п'яною комахою дзижчить
і заростає неодмінно бур'яном та стежка
яку накреслив хтось крізь нас до сну цілющого
щоночі ми вмираємо безпам'ятніші на
вузькій границі між коханням невтолимим
і ранком що як завжди забарився у росі.

Збірка « [Комашиний вимір](#) ».